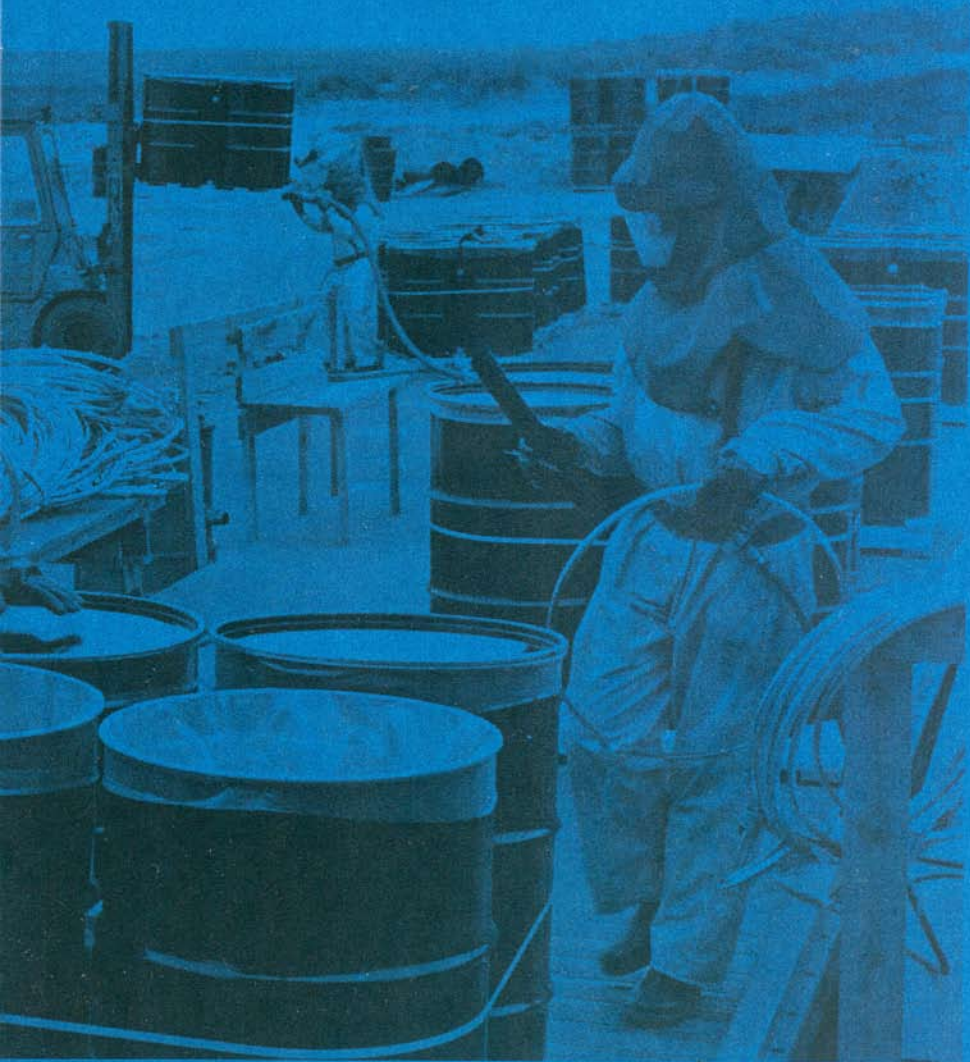

EF ! FÆLLESSKAB
PÅ VRANGEN

Tryk: OTM, Ikast
Fotos: 2. maj/Henrik Saxgren
Ansv. red.: Bjørn Pedersen

VIL DU VIDE MERE?

Jeg ønsker:

- Yderligere valgmateriale
- Yderligere oplysninger om VS
- Indmeldelsespapirer
- Oplysninger om VS' støttekreds
- Abonnement på ugeavisen SOLIDARITET
- Abonnement på tidsskriftet BULLETIN

Frimærke

VS
Stuðiestræde 24, 1.
1455 Kbh. K.

Navn _____

Adresse _____

By _____

EF er kapitalens!

EF er skabt for at gøre det lettere for europæiske arbejdsgivere og kapitalister at kunne konkurrere med USA og Japan i kampen om verdensmarkedet.

Det overordnede mål med EF er en politisk og økonomisk union, og forude toner visionerne om en europæisk stormagt, med en fælles europahær frem.

Skal disse mål, politiske som økonomiske, nås, forudsætter det et opgør med verdens stærkest organiserede arbejderklasse.

Uden en splittet og svækket arbejderklasse kan arbejdsgiverne og de spidsborgerlige fortalere for EF-samarbejdet ikke gøre sig håb om at sætte deres plan for genrejsningen af den europæiske storhed igennem.

Deres vej går over reallønsfald, dyrtidsroveri, sociale nedskæringer, farligere og giftigere arbejdspladser, forurening, af natur, dyr og mennesker, arbejdsløshed og forarmelse, oprustning og privatisering.

Protesterer nogen mod dette, — tvinges nogen til aktivt at bekæmpe konsekvenserne af dette galimatias — ja, så misbruger de ytringsfriheden, er politiske uromagere og ekstremister der ikke vil overholde de demokratiske spilleregler.

Men når man i demokratiets navn fjerner vort eksistensgrundlag, fyrer os, beskærer understøtelsen, sender os på ussel varig hjælp, lader politiet gennemtæske og registrere os, og samtidig opstiller Pershing og Cruise-missiler — eller SS 20 for den skyld — og så prøver at bilde os ind at det er for at forsvare os — og demokratiet — så kan I spare jer.

Det vi har at forsvare — vor arbejdskraft, levevilkår, familieliv og faglige organisationer, kort sagt vor liv, ære og velfærd — det er I den største trussel imod. Og når I kommer ud af busken, ja så revner og krakelerer den maske som demokratiet er, og barbariet undernedes anes.

Danske arbejdere har kæmpet mod forringelser i

arbejds- og levevilkår. Italienske har kæmpet og demonstreret for bevarelse af dyrtidsreguleringen. Græske arbejdere har strejket mod indkomstpoltikken. Engelske arbejdere kæmper mod nedlægelse af arbejdspladser. Det samme gør franske. Belgiske arbejdere har generalstrejket mod nedskæringer på det offentlige, og tyske arbejdere kæmper nu for nedsat arbejdstid.

Dette viser at det kapitalistiske system, — i eller uden for EF, ikke kan tilfredsstille arbejderklassens og den brede befolknings behov. — At arbejdere og bevægelse til stadighed må kæmpe mod konsekvenserne af den borgerlige politik for selv at overleve...

Men vi kræver ikke bare kortere arbejdstid, eller højere løn.

Vi ønsker et andet samfund hvor det er menneskers behov der sættes i højsædet. Hvor produktionen tilrettelægges efter hvad der er brug for... og produktionsmåden ikke invaliderer folk og naturen.

Først da vil der være mulighed for fred, frihed og trykthed...

Men det forudsætter at kapitalismen internationalt kastes overbord.

Kampen mod EF er en kamp mod kapitalismen, og den finder sted i den daglige kamp mod forringelser, for bedre levevilkår.

Modstanden mod EF og kapitalismen kan markeres ved at krydse på liste Y ved EF-valget. Men det er gennem deltagelse i de kommende kampe mod Schlüter, regeringsindgreb, undergravelsen af de faglige organisationer og rettigheder og kampen for en god overenskomst, for et godt miljø, imod oprustning og krig, og arbejde for at disse kræfter samles i en bevidst kamp mod de nedbrydende og undergravende kræfter, at mulighederne ligger.

Det er det arbejde som vil stikke en kæp i EF-hjulet.

Ef, indkomstpolitik og demokrati

Indkomstpolitik er lønpolitik, og et politisk middel til at skære løn og levevilkår og lede kapital over i arbejdsgivernes lommer. Men samtidig ligger der indbygget angreb på de faglige rettigheder og demokratiet i selve viljen til at ville før indkomstpolitik. EF vil sikre at der føres indkomstpolitik i medlemslandene, og de nationale regeringer griber da også til flere og flere politistatsmetoder for at sikre at der er ro på arbejdspladserne, og at det bliver sværere for bevægelser mv. at bruge lovlige, demokratiske metoder. Politiets indsats i havnearbejderstrejke og foran La Cabana viser at politiet står på borgerskabets side når arbejderklassen protesterer mod regeringsdikterede nedskæringer, eller kæmper mod gule splittelsesorganisationer, og samtidig viser disse kampe at de indkomstpolitiske tilhængere vil gå meget langt for at sikre at der er ro på bagsmækken, og at der sættes hårdt ind mod de der tvinges ud i kamp mod de økonomiske konsekvenser af indkomstpolitikken.

Og selv om den danske arbejderklasse, med nationalbankdirektør Erik Hoffmeyers ord, har været udsat for europarekord i indkomstpolitik, vil overgrebene fortsætte. Siden 1975 er lønnens købekraft faldet med 12% for en LO-arbejder, og 17% for en tjenestemand.

Æren for dette rallønsfald må primært tilskrives den stribe af politiske indgreb som både den socialdemokratiske og den borgerlige regering har udsat befolkningen for, herunder de mange angreb på dyrtidsreguleringen, som nu atter er blevet suspenderet i to år — hvis det står til Schlüter.

I den daglige klassekamp, har EF en medvirkende årsag til de forringelser og nedskæringer

der sættes i værk. EF har været bagmand, og den der støbte kuglerne til regering og arbejdsgiverforeningen, når de har kastet sig ud i kampen mod lønglidning, dyrtidsregulering, taktregulering. Det er også EF der står bag forringelserne i de sociale serviceydelser. EF har krævet nedskæringer, brugerbetaling, privatisering og gebyr for offentlige ydelser. De har krævet forsikringselementet indført i f.eks. retten til understøttelse, som vi godt nok ikke har endnu, men....

EF er kort og godt en europæisk kapitalistisk stormagt i kimform. Dannet for at gøre det lettere for europæiske kapitalister at konkurrere med USA og Japan i kampen om markedsandelene. Denne konkurrence rammer arbejderklassen, fordi arbejdsgiverne hele tiden prøver at presse løn og levevilkår, og der er ingen nedre grænse. Hvorvidt arbejdsgiverne er i stand til at sætte sine interesser igennem afhænger af styrkeforholdet mellem arbejderne og arbejdsgiverne.

Arbejderklassens kamp for rimelige levevilkår er derfor også en kamp mod kapitalen og EFs indkomstpolitiske løsninger — det er ikke løsninger for arbejderklassen. Vi skal ikke underlægge os kravene om overenskomstrammer og trepartsforhandlinger, eller en total eliminering af dyrtids- og taktregulering.

I stedet skal vi arbejde for at samle arbejderklassen om at genvinde disse goder, knuse forsøget for at føre indkomstpolitik, afskaffe EF og kapitalismens menneskeforagt og i stedet sikre et samfund der tager udgangspunkt i arbejderklassens og den brede befolknings behov.

Arbejderregering og arbejdsløshed

Overfor Thatchers, Schlüters og andre konservative regerings politik, ser mange i arbejderklassen og på venstrefløjen de socialistiske/socialdemokratiske partier som et alternativ.

Valget i 1981 af Mitterand til præsident, det efterfølgende socialistparti-flertal i parlamentet, regeringssamarbejde mellem socialdemokrater, socialister og kommunister, alt sammen lovede forandring, og en helt anden politik end den der var blevet ført af de Gaulle og efterfølgere i årtier.

Men 3 år efter arbejderregeringens dannelse, præges billedet af arbejderne kampe mod denne regering. Tålmodigheden og håbet om en »ny politik« er bristet.

De forskellige grupper af arbejdere fra fransk industris ryggrad som stålarbejderne, bilarbejderne, minearbejderne osv. har mærket regeringens krisepolitik, og har gennem en omfattende mobilisering prøvet at bremse det program venstrefløjens regering har lagt frem for redningen af den franske kapitalisme.

Regeringens mål har hele tiden været en »modernisering« af fransk industri der kunne gøre de tricolorefarvede varer konkurrencedygtige, og det skal ske gennem en industriel strukturmæssig omlægning der skal gøre det muligt for »la France« at indtage sin plads blandt de ledende kapitalistiske nationer, i direkte konkurrence med udfordringen fra USA og Japan.

Dette betyder at der indenfor bil-, kul- og stålindustrien alene skal bortrationaliseres 200.000 jobs.

Indenfor stålindustrien er det ca. 25.000 af 93.000 ansatte. I kulminerne er det ca. 30.000 af 56.000, og indenfor bilindustrien en tilsvarende andel som alle skal fjernes indenfor de næste 3-4 år.

Da de franske arbejdere stemte Mitterand til magten, var det i en periode uden de store kampe mod den kapitalistiske krisepolitik, men gennem 1983 og foråret 84 er der sket et enormt opsving i arbejderne modstand mod at betale med massefyringer og arbejdsløshed for regeringens krisepolitik.

Kampene er ikke historier om sejre og succes.

Derimod er det blevet til erfaringer om at splittelse og tiltro til arbejderpartierne parlamentariske forstillinger kan føre til svækkelse og desillusion.

Det værste smæk, fik bilarbejderne, da de efter mere end en måneds kamp med besættelse af samlefabrikken, måtte acceptere regeringens forslag om afskedigelse af 1905 arbejdere på Talbot-fabrikken. Splittelse blandt arbejderne medførte bl.a. fysiske sammedstød og kampe der med første svækkeelse og banede vejen for kompromisset.

Splittelsen og jalousien mellem de franske landsorganisationer fremmede også nederlaget, men baggrunden for denne splittelse er at ingen af de franske landsorganisationer, hverken det kommunistiske eller socialistiske, har en afvisende holdning til regeringens mål og planer. Man accepterer på forhånd den nationale vej ud af krisen omend prisen for landsorganisationernes samarbejde er forskellig, presset fra deres basis forskellig, og styrkeforholdene mellem dem forskellig, inden for de forskellige industrier og arbejdspladser.

I foråret 1984 har både stålarbejderne og de offentligt ansatte demonstreret deres modvilje mod regeringens krisepolitik gennem landsomfattende proteststrejker, fulgt op af demonstrationer i Paris med titusinder af deltagere.

Stålarbejdernes aktiviteter i marts, april, med aggressive aktioner mod socialistpartiets lokalkontorer, med lammelse af hele stålindustriens hjerteområder og med gentagne kæmpedemonstrationer har vist at arbejderne ikke i noget område har villet acceptere den socialistiske realpolitik. Men selv om arbejderne fra næsten alle områder har vist deres vilje til at bekæmpe fyringer og arbejdsløshed, så er der lang vej til at tvinge regeringen i knæ. Det kræver bl.a. at de franske arbejdere ser at alternativet til Mitterands politik ikke er kommunistpartiets slåen sig i tøjet, men må bygge på deres egen magt og organisation, vendt mod de to store arbejderpartiets dominans og de tilsvarende landsforbunds vilje til at acceptere de nationale ofre, for »deres« kapitalismes skyld. Og det slag kan de franske arbejdere ikke gå ind i uden at f.eks. danske arbejdere er parat til at undgå deres splittelser og nederlag, og er parat til at bryde den økonomiske ansvarligheds ønde cirkel.

Kampen for nedsat arbejdstid

Alle Europas arbejdsgivere, regeringer og fagbøsser venter og drømmer om et nyt »industriboom« der kan indbringe profitter af uanede højder.

Midlerne der skal give »boomet« er de samme: Ny teknik der kan bortrationalisere menneskelig arbejdskraft ind på virksomhederne. Krav om real-lønsfald, afskaffelse af kotymer og tilkæmpede traditioner og indførelse af en mere fleksibel arbejdstid således at produktionsapparatet kan udnytte effektivt 24 timer i døgnet, hele ugen.

Konsekvenserne af dette er millioner af arbejdsløse. Allerede i januar 1983 var EF-kommissionen ude med advarsler til arbejdsgivere og regeringer om at nedsætte arbejdstiden. De pegede i stedet på indførelse af øget skiftedrift, week-end arbejde, deltidsarbejde og produktionsstigning gennem yderligere knokleri. Dette er da også hovedindholdet i Dansk Arbejdsgiverforeningens nye pjeces om »Fleksibel Arbejdstid«.

Samtidig gennemfører regeringen yderligere nedskæringer på understøttelsen.

Dagen efter at store dele af den vesttyske dagspresse var strejkeramt for kravet om 35 timers arbejdsuge, med fuld lønkomensation, opfordrede det grafiske forbund, I G DRUCK UND PAPIER, de enkelte arbejdspladser til selv at indføre 35 timers ugen ved at gå hjem efter 7 timers arbejde.

Samtidig indledte I G METALL de første urafstemninger som blev en bragende opslutning bag kravet om konflikt for kravet.

Alene truslen om storkonflikt, de få advarselsstrejker og den mobilisering der sker i fagforeningerne og lokal områderne, har på forkant tvunget den borgerlige Kohl-regering til indrømmelser. Der er givet løfter om nedsættelse af pensionsalderen til 58 år, og med 70% løndækning, og samtidig løvet 3,3 % mere i løn.

Disse indrømmelser har dog ikke fået metalarbejderne eller de grafiske arbejdere til at vakle. De står fast på 35 timer med fuld løn og personalekomensation. »Vi vil ikke betale for flere i arbejde«, siger de.

Kampen i Tyskland er ikke bare en kamp mellem arbejderklassen og arbejdsgiverne, det er også et opgør med den borgerlige regering og dens krisepolitik.

Op med den opbakning der er bag kravet om nedsat arbejdstid, er det vel også det bedste udgangspunkt i kampen for gennemførelse af en arbejderpolitik. Men alternativet er ikke at give initiativet fra sig, stoppe kampen og overlade tingene til en arbejderregering. Dette har den franske arbejderklasse måttet sande — Mitterrands socialistisk/kommunistiske regeringsalliance har været et dyrt bekendtskab for franske arbejdere og offentligt ansatte.

Herhjemme, som i Tyskland, bruger de borgerlige argumentet om at 35 timers-ugen vil medføre konkurrenceforvridning, og at det vil være en katastrofe for »landets økonomi«. Jernets Arbejdsgiveres nye formand V. A. Jensen har allerede truet med en storkonflikt »vi lukker virksomhederne og smider arbejderne på gaden for at undgå 35 timers kravet, vi skal først ha skabt balance i økonomien og begyndt tilbagebetalingen på de udenlandske lån«, siger han.

Op og han bakkes op i disse synspunkter af mange socialdemokrater i fagbevægelsen og Folketinget.

Men allerede i løbet af 1981 havde flertallet af arbejdere og offentligt ansatte i Belgien, Finland, Frankrig, England, Grækenland, Irland, Island, Italien og Sverige *under 40 timers arbejdsuge*, og siden er den blevet sat yderligere ned.

De danske og tyske kapitalister har i årevis haft en kollokal konkurrencefordel, og sorteper i dette internationale skuebrækkeri bliver arbejderklassen.

Nu er det ikke spørgsmålet om internationalt skuebrækkeri der har været afgørende for den tyske arbejderklasse, men udsigten til en stigende arbejdsløshed, og den borgerlige regerings, og ar-

bejdsgivernes, uforsonlige holdning der har dannet baggrund for den medlemsmobilisering der nu kommer til udtryk i en direkte klassekonfrontation. Midlerne fra fagbevægelsen og den faglige venstrefløj har været faglige møder i arbejdstiden, korte spontane proteststrejker, opbygning af tværfagligt lokalt samarbejde i 35 timers komiteer, masse møder og demonstrationer, lokale og landsdækkende informationsaviser osv. Det grafiske forbund har internationalt hentet støtte fra andre lande, gennem tilsagn, bl.a. fra Danmark om at man ikke vil udføre strejkeramt arbejde.

Støtten kan også ydes økonomisk, eller gennem at invitere tyske arbejdere fra de strejkende områder til møde i Danmark.

Der er ingen direkte sammenhæng mellem kampen for nedsat arbejdstid i Tyskland og i Danmark, men det er svært at forestille sig at vi kan kæmpe kravet igennem i Danmark hvis ikke de tyske arbejdere har held med sig, derfor er det vigtigt at arbejdspladser og fagforeninger følger med i strejkerne, og finder veje til at støtte de tyske arbejdere, og sætter den kamp der foregår nu ind i det perspektiv der hedder »overenskomstforløbet 1985«. Spydspidsaktioner har før givet resultater bl.a. på arbejdstidsspørgsmålet, og internationalt har mange tilkæmpet sig lønkomensation og flere i arbejde. Officielt har arbejdstidsnedsættelse givet 80.000 flere arbejdspladser i 1983.

Ef kriminaliserer den faglige kamp

EF bestræber sig på at harmonisere den faglige kamp. Et forslag fra et af parlamentets udvalg lægger op til at f.eks. offentligt ansatte, ansatte inden for sundhedssektoren mv. skal kriminaliseres hvis de bryder de rammer EF parlamentet vedtager for den faglige kamp.

Samtidig stilles der forslag om kriminalisering af sympatiaktioner, og pligt til hemmelig afstemning når der skal vælges fagforeningsansatte.

Dette er de første direkte skridt fra EF parlamentets side på at opstille rammer og kriminalisere den faglige kamp.

Men indirekte har EF parlamentet længe været en medvirkende årsag til den kriminalisering af den faglige kamp som også danske arbejdere har oplevet gennem kriseårene. I deres iver efter at sikre kapitalens profit og overlevelsesmuligheder, har vekslede danske regeringer følt det som sin opgave at styrke politiets beføjelser og lovgive eller påbyde omkring rammerne for flere af arbejderklassens hævdvundne kollektive kampmidler.

Blokadecirkulæret som fulgte efter blokaderne ved Hope Computer, Info og Bækkelund, kriminaliserede reelt retten til fysiske blokader. Dette er klart blevet illustreret siden gennem politiets aktiviteter i forbindelse med BT-konflikten, Fragtmandshallen mv. Først havde man dog fået domstolens blåstempling, gennem retslig forfølgelse af boligaktivister der kæmpede mod fupmoderniseringer ved Godsbanegade, Todesgade og Borggården i Randers.

Siden har politiets aktive deltagelse på arbejdsgivernes side undermineret mange arbejdskampe, ligesom skærpede politistatsmetoder er taget i brug. Sikring af skruetrækkernes underminering af blokader, og isolationsfængsling af arbejderledere som under havnearbejderstrejken der var vendt direkte mod regeringsindgreb.

Flytning af lovligt anmeldte demonstrationer, og præventive anholdelser som i forbindelse med La Cabana i Herning, hvor der også fra justitsministeren blev givet grønt lys for at politimesteren »kunne flytte demonstrationen uden for byen«. Det skete aldrig, men tilladelsen blev givet. (Praksis omkring »præventive anholdelser« er siden skærpet gennem masseanholdelse af 362 »kulørte klatter«)

Når det passer i arbejdsgivernes kram bliver æ

fagretslige regler og arbejdsretten sat over grundloven.

Fællesorganisationen i Ålborg er blevet idømt en millionbod for at have opfordret Ålborgs arbejdere til at demonstrere mod regeringsindgrebet i oktober 1982.

Vi har ytrings- og demonstrationsfrihed, men ikke i arbejdstiden... Og kun for de pæne!

Dette er selvfølgelig ikke kun en udvikling der sker i Danmark. I industriens, kapitalens og den hellige konkurrences ånd skal levevilkårene forringes.

I Tyskland er det forfatningsstridigt at opfordre til sympatiaktioner, eller at være venstreorienteret. Den slags medfører fyring og eksklusion fra fagforeningen. I England kan en fagforening gøres økonomisk ansvarlig hvis en enkelt af dens medlemmer er med i en blokade uden for eget fagområde, sympatiaktioner og blokader er ulovlige.

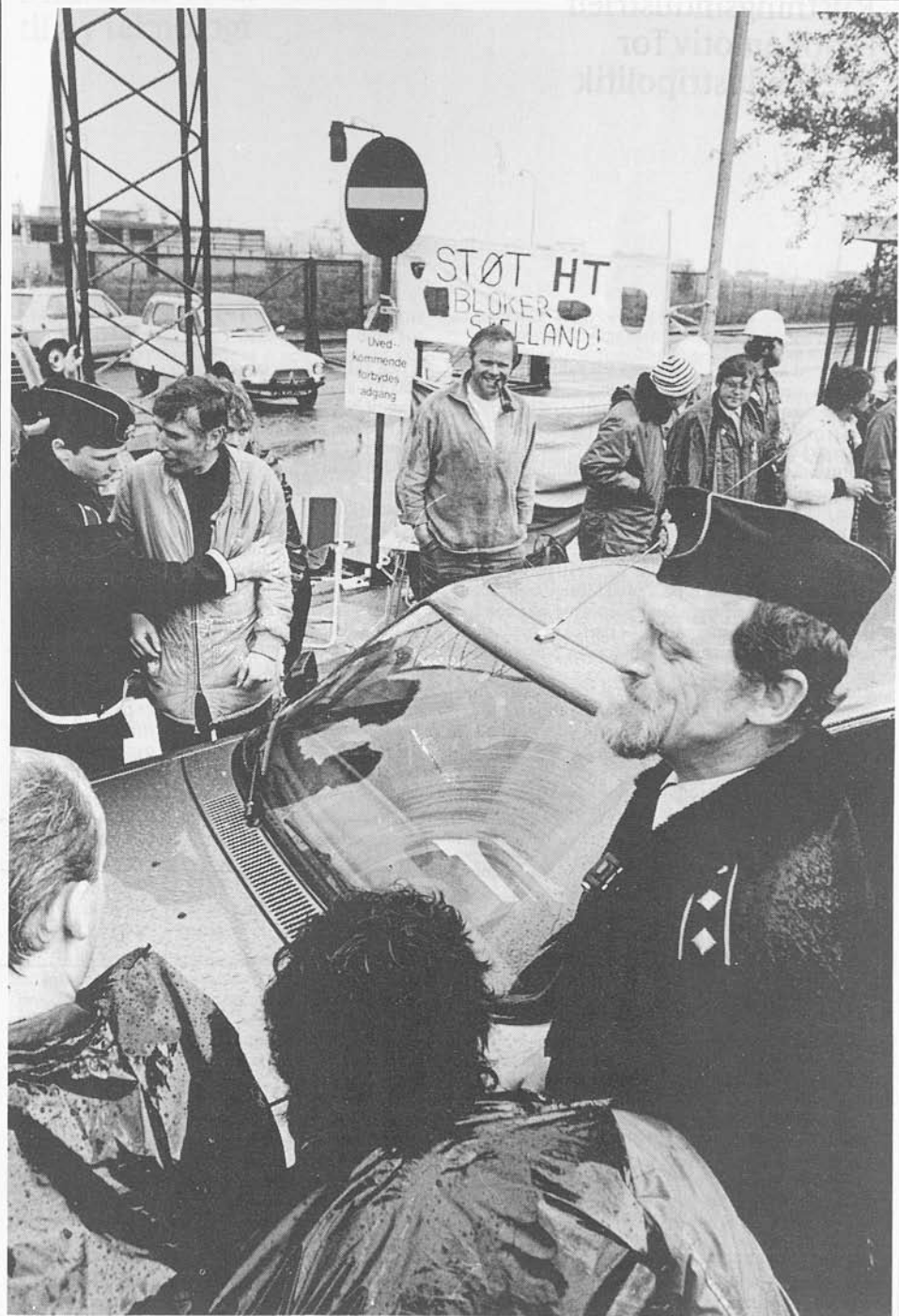
Under den strejke kulminearbejderne er ude i nu, er dele af England nærmest i undtagelsestilstand. I Yorkshire bliver køretøjer og personer stoppet og skal legitimere sig, og er man minearbejder uden for sin snævre bopælskommune sendes man tilbage.

Engelske arbejdere har også været ude i hårde arbejdskampe for at sikre retten til eksklusivtaler, som Thatcher har ulovliggjort.

Også i Danmark har vi mærket forsøgene på at gøre fagforeningsmedlemskab og eksklusivtaler ulovlige. Her har Socialdemokratiet accepteret en dom fra menneskerettighedskommissionen, og medvirket til at svække de bestemmelser der eksisterede, og derved lettet vejen for dannelsen og opbakningen bag »de kristelige« og »de frie« fagforeninger. Altsammen faktorer der medvirker til at splitte og desillusionere arbejderklassen således at nye angreb på levevilkårene og organisationerne kan sættes i værk.

Endnu er der langt inden »de gule« har vundet en afgørende sejr, men den kamp der foregår inden for HT-chaufførerne kan blive altafgørende. Og deltagelsen af bryggeriarbejderne, renovations- og stilladsarbejderne, arbejdsløse og andre, viser at der er forståelse for en klassefagforenings betydning.

Samtidig viser det at blokadecirkulæret og politiets og statsmagtens indgriben kan sættes ud af kraft — når arbejderklassens optræder solidarisk.

Rustningsindustrien — lokomotiv for EF's industripolitik

I takt med krisen er industrien i EF faktisk saktet mere og mere agterud i konkurrencen. Det gælder ikke mindst indenfor den informationsteknologi, som mange virksomheder står overfor at skulle investere i i de kommende år. Bl.a. med det resultat, at i tusindvis af arbejdspladser bortrationaliseres!

EF-teknokraterne ønsker afgjort ikke at tabe dette marked til USA og Japan. Men der er et andet marked, som er mindst lige så vigtigt: Verdens største våbenmonopoler findes i EF.

Frankrig, England, Italien og Vesttyskland er nemlig nr. 3, 4, 5 og 6 på Top-Ti-listen over verdens våbeneksportører. Det er enorme økonomiske interesser, der står på spil — derfor er planerne om en fælles industripolitik blevet så påtrængende.

Rustningsindustrien er helt central for en fælles industripolitik. Dels er våbenproduktion det område, hvor udnyttelsen af den avancerede informationsteknologi er længst fremme. Dels har man p.g.a. EF's egne enorme militæruddgifter et skræddersyet indre marked — og producenterne beskyttes, indtil de er stærke nok til at tage konkurrencen op internationalt.

Modellen er amerikansk... det er ikke mindst Reagans krigsgale ambitioner, der har bragt amerikansk kapital oran foran i konkurrence!

Der er det »lille men« ved planerne om den fælles industripolitik: de vil blive lidt svære at føre ud i livet, hvis det ikke lykkes at få del i den amerikanske forskning i våbenteknologi. Men hvilken interesse har USA da i at dele sin viden med konkurrenterne? Også dette har EF-teknokraterne tilsyneladende tænkt på.

USA forsøger for tiden at ai magt at omdanne NATOs strategi fra en defensiv til en offensiv strategi. »Slå-først-metoden« skal sælges — og den bliver pakket pænt ind med, at det hele skulle dreje sig om et »konventionelt alternativ« til de forhadte atomvåben.

I den forbindelse har EF-landene den klemme på USA, at de kan sige NEJ. Det gør de nu ikke. I stedet siger de: »Vi har ikke råd, med mindre vi får en bid af kagen«. NATOs militære optræning har nemlig været kostbar for USA's allierede.

Og det nye militære isenkram, som det »konventionelle forsvar« bygger på, bliver det i hvert fald også. Det spiller bureaukraterne på.

I den såkaldte Fergusson-rapport (fra 1983) foreslås EF-kommisionen således at udstede en erklæring til NATO om: at »der bør sikres ømsidig forståelse for, at de europæiske medlemmer optræder kollektivt overfor USA og Canada«.

Men hvad er langt alvorligere: Rapporten lægger samtidig op til, at der bør udvikles et egentligt våbenteknologisk samarbejde mellem EF og USA. Et samarbejde, der indebærer, at EF får del i de amerikanske forskningsresultater... Et samarbejde, der indebærer at EF-landene udvikler en fælles forsvarspolitik, som er totalt underlagt amerikanske stormagtsinteresser!

En sådan politik strider totalt mod, hvad alle danske partier (måske med undtagelse af centrumdemokraterne) kan gå ind for officielt!

Men måske har vi alligevel her en del af forklaringen på, hvorfor forsvarsminister hans Engel griber til lodret løgn og tåbelige bortforklaringer, når det drejer sig om at dække over indholdet i NATOs nye strategi....

Top—ti-listen		
Eksportland	Værdi i mill. dollars 1975-proser	Procent af den totale eksport af større våben
USA	30000	41,9
Sovjetunionen	19900	27,8
Frankrig	7700	10,7
Italien	2780	3,9
Storbritannien	2510	3,5
Vest-Tyskland	2130	3,0
Den tredje verden	1670	2,3
Norge	1180	1,6
Holland	707	1,0
Brasilien	624	0,9
Kina	480	0,7
Israel	414	0,6
Australien	377	0,5
Sverige	304	0,4
Schweiz	292	0,4
Andre	616	0,9

Milliarder af EF-kroner til ny teknologi

EF-byrokraterne er bekymrede. For kapitalisterne i EF kan ikke følge med i konkurrencen over for Japan og USA. Disse lande er p.g.r.a. behård sat sen på brug af ny teknik mere konkurrencedygtige, især inden for mikroelektronikken.

På trods af store erhvervstilskud (DK: 60 mia.) og forskellige udviklingsprojekter inden for de forskellige landes industrier er EF langt bagefter. For at rette op på disse tilstande besluttede EF-topmødet i juni sidste år at bruge 30 milliarder kr. i de kommende 3 år på styrkelse af videnskab og teknik i EF for at fremme industriens konkurrenceevne. Det skal bl.a. ske gennem støtte til indførelse af ny teknik indenfor industrigrene med amgne ansatte og gennem udvikling af nye teknologier som informationsteknologi og bioteknik — bl.a. gensplejning).

Projektet pakkes ind i smukke ideer om at opnå en bedre forvaltning af råstoffer og forbedring af leve- og arbejdsvilkår. Skræller man garnituren af, drejer det hele sig dog kort og godt om at få en højere produktivitet. Nye maskiner og produktionsmåder skal erstatte arbejdskraft og gøre produktionen billigere, så den bedre kan konkurrere. EFs 12 millioner arbejdsløse kan derfor regne med at få følgeskab af endnu flere arbejdsløse. Selv om produktionen udvides, vil den overflødiggjorte arbejdskraft langt fra kunne opsiges. Den vil ej heller kunne opsiges i den offentlige sektor, der jo overalt i EF udsættes for besparelser og nedskæring.

EF vil i første omgang især satse på udviklingen af informationsteknologien. Det såkaldte Esprit-program skal bringe EFs egenproduktion af denne nye EDB-teknologi op fra i løbet af 10 år, og til de første 5 år har EF afsat 12 milliarder kr. til forskning i industrien, der selv skal betale halvdelen af udgifterne til denne forskning. Danmark, der har særligt mange små virksomheder, er dog blevet særligt begunstiget i finansieringen af forskningen. Bertel Haarder har nemlig »kæmpet som en løve« i EF-byrået og sikret, at mindre virksomheder kan få op til 70% af omkostningerne dækket. Derudover vil forskningsinstitutioner på bl.a. universiteterne kunne få dækket deres forskningsudgifter fuldt ud.

Esprit-programmet omfatter 5 forskellige områder, hvoraf et drejer sig om modernisering inden for kontorsektoren. Et andet omhandler datamat-

integreret fabrikation, og inden for alle områderne er målet så hurtigt som muligt at få gennemført en omstilling fra forældede produktionsmetoder til moderne konkurrencedygtige metoder.

At det med stor sandsynlighed vil betyde mange fyringer bekymrer ikke EF-politikerne synderligt. Ikke engang de socialdemokratiske partier og dermed fagbevægelsen i EF-landene ser særlig alvorligt på dette problem. De går fuldt og helt ind for bestræbelserne på at forbedre konkurrenceevnen og anset bortrationaliseringen af jobs som et nødvendigt onde. Oven i købet mener de, at der skal endnu mere fart på teknologiuudviklingen.

Fra den kongres, som EF-landenes socialdemokratiske partier afholdt i foråret, udsendtes en opfordring til at udvide EF-samarbejdet om forskning i ny teknologi. Ikke blot i form af Espritprogrammet, men også inden for bl.a. bioteknikken. Kongressen opfordrede til, at EF i sit budget afsætter flere penge til teknologiuudvikling.

Helt kan socialdemokraterne dog ikke se bort fra arbejdsløshedsproblemerne i forbindelse med den ny teknik. Særlig EFS, den Europæiske Faglige Sammenslutning, har peget på disse problemer. På en konference sidste år konstaterede EFS, at den teknologiske udvikling kan have negative sider i form af tab af arbejdspladser, jobforringelse og dårligere arbejdsforhold.

For at sikre sig imod disse negative konsekvenser ønsker EFS at der indgår en teknologisaftale med EFs arbejdsgivere. Hvis de ikke vil det, og det frygter EFS, at de ikke vil, skal der gennemføres et bindende EF-direktiv. Det skal pålægge arbejdsgiverne en grundlæggende pligt til information og høring af medarbejderne og til at sikre deres repræsentation.

Endvidere ønsker EFS en forøget indsats på uddannelsesområdet, både hvad angår omskoling og de faglige uddannelser. Endelig ønsker EFS en nedsættelse af arbejdstiden til 35 timer om ugen. Det skal nås gennem en politisk hensigtserklæring fra EF. Den skal tvinge arbejdsgiverne til seriøse forhandlinger om kortere arbejdstid.

EF-landenes fagbevægelse indbefattet den danske vil altså bekæmpe den ny teknologis negative konsekvenser med direktiver og hensigtserklæringer. Det er en total kapitulation over for kapitalisternes brug af teknologien. Kampen om den ny teknik skal føres på en helt ny måde, nemlig ved en aktiv kamp på Europas arbejdspladser.

Ef og kampen for et bedre arbejdsmiljø

Kampen for et bedre arbejdsmiljø på danske arbejdspladser er i høj grad også en kamp mod EF. I de sidste 4-5 år har EF nemlig stille og roligt tromlet hen over danske arbejdsmiljøregler og fået dem »harmoniseret« ned på et »rimeligt« niveau. ALTsammen for at sikre varenes fri bevægelighed på EF-markedet.

EF har et handlingsprogram for arbejdsmiljø. Men egentlige arbejdsmiljødirektiver kommer der ikke mange af. EF's hjertens barn er nemlig de direktiver, som vedrører fjernelse af »tekniske handelshindringer«, som det hedder i EF-bureaukraterne sprog. Handelshindringsdirektiver er såkaldte maksimumsdirektiver. Det vil sige, at Danmark ikke må stille skrapere krav. Det er disse direktiver, der gang på gang har forringet danske arbejdsmiljøregler.

□ Reglerne om epoxy, som blev tilkæmpet gennem epoxykampen i 1978, er efterhånden blevet helt udhulet af EF-regler. På epoxyprodukter skal der ikke længere stå, at de indeholder epoxy. Det er tilstrækkelig at angive det kemiske navn, som kun sjældent indeholder ordet epoxy. Arbejdstilsynet kan ikke længere påbyde supplerende risikosætninger for kræft og allergi på etiketterne. Etiketterne må heller ikke længere indeholde oplysninger om anmeldelse af produktet til arbejdstilsynet, godkendelse af brugsanvisninger mm.

□ Advarselsmærkningen på produkter, som indeholder organiske opløsningsmidler, er blevet stærkt forringet af et EF-direktiv, som den kristelige miljøminister netop har omsat til nye danske regler. Som det fremgår af tabellerne skal der nu være et betydeligt højere indhold af opløsningsmiddel før produktet skal faremærkes og navnemærkes.

□ En række direktivforslag vedrørende støj fra maskiner er på vej gennem EF-bureaukratiet. Eksempelvis vil EF tillade store lufttrykhamre at støje 118 decibel (dB). Den danske grænseværdi er i dag på 90 dB — i sig selv alt for høj. Hvis støjdirektiverne vedtages kan Danmark ikke forhindre, at EF-godkendte maskiner sælges på det danske marked. Også hér drejer det sig nemlig om fjernelse af tekniske handelshindringer.

Og der findes endnu flere eksempler på forringelser fra EF's side. Derfor er kampen for et bedre arbejdsmiljø også en kamp for at komme ud af EF. Nu tror VS ikke, at en udmeldelse af EF i sig selv vil sikre, at den danske stat indfører bedre arbejdsmiljøregler. Men arbejderklassen får betydelig bedre muligheder for at presse forbedringer igennem, når Danmark ikke er bundet til EF.

VS mener heller ikke, at danske arbejdere skal isolere sig uden for EF. VS siger ja til den fri bevægelighed af erfaringer, viden og aktionsformer inden for arbejdsmiljø, således at den internationale solidaritet kan styrkes. EF og de multinationale koncerner har jo tvunget arbejderklassen til at kæmpe internationalt — også når det gælder arbejdsmiljø. I denne kamp vil VS gerne være med til at eksportere nogle af de danske erfaringer og krav i kampen for et bedre arbejdsmiljø:

- arbejder-akademiker samarbejdet
- kravet om en arbejderstyret bedriftssundheds-tjeneste
- forhåndskontrol med kemiske stoffer og produkter.

Ligesom VS gerne vil være med til at importere erfaringer fra andre lande, hvor arbejdere har kæmpet for et bedre arbejdsmiljø.

Så mange procent af stoffet skal varen indeholde før den skal faremærkes efter			Så mange procent af stoffet må varen indeholde før stoffet skal nævnes på varen			
Stof	DK-regler	EF-regler	Stof	Fareklasse	DK-regler	EF-regler
methanol	5	20	Methanol	T (giftig)	0,2	0,2
trichlorethan	10	25	trichlorethan	Xn	4,0	10,0
toluen, xylen	10	25	toluen, xylen	Xn	4,0	10,0
methylenchlorid	10	50	methylenchlorid	Xn	4,0	20,0

